

Sygn. akt IV Ka 309/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 r.

sprawy **A. R.**

córki B. i B. z domu T. (...) r. w Ś. z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 19 lutego 2016 r. sygnatura akt VI K 584/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w punkcie II dyspozycji orzeka wobec oskarżonej A. R. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 800,00 (osiemset) złotych na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W.;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 309/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Świdnicy, w sprawie o sygn. akt VI K 584/15, na podstawie art. 66§1 k. k. i art. 67§1 k.k. umorzył warunkowo postępowanie karne przeciwko A. R. na okres próby wynoszący rok o czyn z art. 288§1 k.k. polegający na tym, że w dniu 22 sierpnia 2015 roku w Ś., woj. (...), dokonała zniszczenia mienia w ten sposób, że umyślnie kopnęła w drzwi wejściowe do mieszkania przy ul. (...), w wyniku czego została połamana płyta zewnętrzna, powodując straty w wysokości 800 złotych, czym działała na szkodę E. W. i A. W. i na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonej na rzecz A. W. i E. W. kwotę 200 złotych (dwieście złotych) tytułem naprawienia szkody, a na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodziła się pokrzywdzona, która za pośrednictwem swego pełnomocnika zaskarżyła wyrok na niekorzyść oskarżonej A. R. w części, tj. co do punktu II i III, zarzucając na podstawie rt. 427 kpk i art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, iż: ujawniony w toku sprawy materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonych Państwa W. w szczególności oświadczenie oskarżycielki posiłkowej w dniu 19.02.2016r. pozwala na wskazanie, iż wartość szkody, której naprawienia domagają się od oskarżonej opiewają jedynie na kwotę 200 zł podczas gdy: treść zeznań oskarżycielki posiłkowej w dniu 19.02.2016r. w połączeniu z analizą dokumentacji w postaci faktury VAT (...) z dnia 10.12.2015r. oraz oświadczenia E. W. z dnia 27.02.2016r. - prowadzi do wniosku, iż pokrzywdzeni nie mogli zgodzić się na naprawienie szkody w części tj. 200 zł, a w całości, albowiem stale i konsekwentnie przez cały proces karny jak i postępowanie przygotowawcze domagali się od oskarżonej rekompensaty za całość strat jakie wyrządziła w ich mieniu,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, iż sytuacja majątkowa oskarżonej uzasadnia konieczność zwolnienia ją z ponoszenia kosztów sądowych w całości, podczas gdy, osiąmane przez A. R. dochody w wysokości 1.950 zł brutto w pełni pozwolą na zaspokojenie poniesionych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 437§1 i 2 kpk, wniósł o zmianę zaskarżonego w pkt II wyroku poprzez zasądzenie na podstawie art. 67§3 kk od oskarżonej na rzecz A. W. i E. W. kwoty 999,01 zł i obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi w całości.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja w zasadniczej części zasługiwała na uwzględnienie.

Sprawstwo A. R. w zakresie zniszczenia drzwi do mieszkania należącego do E. W. i jego żony A. W. nie było kwestionowane nawet przez samą oskarżoną, a materiał dowody nie pozostawia tu żadnych wątpliwości. W tym też zakresie żadna ze stron wyroku nie kwestionowała. Także sąd odwoławczy nie dostrzega uchybień w przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak też jego ocenie, która doprowadziła do uznania, że oskarżona kopnęła w drzwi wejściowe i spowodowała ich uszkodzenie, tj. wyłamanie płyty zewnętrznej.

Zastrzeżenia pokrzywdzonej A. W. budziła natomiast ustalona wartość drzwi i związany z tym obowiązek naprawienia szkody nałożony na oskarżoną na podstawie art. 67§3 k.k.

A. R. zarzucono zniszczenie drzwi o wartości 800 złotych, Sąd meriti, modyfikując opis czynu, wskazał omyłkowo, że wartość ta wynosiła 200 złotych i taką także kwotę nakazał oskarżonej zapłacić pokrzywdzonym tytułem naprawienia szkody.

Biorąc jednakże pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przed sądem I instancji, a także dołączoną do apelacji kopię faktury – zakupu drzwi (k.62), stwierdzić należy, że kwota 200 złotych ujęta w opisie czynu jako wartość uszkodzonych drzwi, to oczywista omyłka pisarska, którą sąd a quo sprostował (k. 89).

Na rozprawie w dniu 19 lutego 2016r. A. W. miała wyrazić zgodę na nałożenie na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę właśnie 200 złotych, z czego następnie wycofała się, wnosząc apelację i podnosząc to, że tak wyrażona zgoda, to wynik niezrozumienia jej oświadczenia, domagając się sprostowania protokołu rozprawy, ponieważ w rzeczywistości zgody takiej nie wyraziła.

Zauważyć należy, że pierwotnie prokurator skierował do sądu wnioski o warunkowe umorzenie postępowania i nałożenie obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych 200 złotych (k.15-17). Wówczas już pokrzywdzona nie wyraziła zgody na jego uwzględnienie, wskazując wówczas, że „nie zgadza się z wnioskiem prokuratora”, bo szkoda nie została naprawiona, a „drzwi i robocizna kosztowały 1200 złotych” (k. 24).

W takiej sytuacji nie można uznać, że wycofanie „zgody” wyrażonej na rozprawie w dniu 19.02.2016r. było wynikiem chwilowego „kaprysu” oskarżycielki posiłkowej. Jej postawa w tym zakresie jawi się jako konsekwentna.

Zgromadzony materiał dowodowy pozwala na ustalenie dokładnej wartości drzwi – 999,01 zł (wartość brutto – k. 62). Sąd orzekający, formułując opis czynu wskazał, że oskarżona, kopiąc w drzwi i łamiąc w nich płytę zewnętrzną spowodowała straty w wysokości 800 złotych. Ustaleń tych apelujący nie kwestionował, ograniczając zakres apelacji do rozstrzygnięć zawartych w pkt II i III dyspozycji. Nie ulega przy tym wątpliwości, że tego typu uszkodzenie w istocie wiąże się z koniecznością wymiany skrzydła drzwi. Niemniej to granice zaskarżenia określają możliwość modyfikacji ustaleń odnoszących się do wartości szkody i związanego z tym obowiązku jej naprawienia.

Z tego też względu żądanie nałożenia obowiązku naprawienia szkody o wartości przewyższającej tę, ustaloną przez sąd a quo, nie było możliwe do zaakceptowania.

Sąd odwoławczy nie podziela poglądu sądu orzekającego, że w przypadku, kiedy ustalenie dokładnej wysokości szkody, jak też obowiązku jej naprawienia w całości nie następuje trudności (wynika z faktury zakupu drzwi), a mimo tego pokrzywdzony naprawienia szkody w pozostałym zakresie miałby dochodzić na drodze postępowania cywilnego (k.53v). Jest to niepotrzebne narażanie pokrzywdzonych na dodatkowe koszty związane z wytoczeniem powództwa cywilnego. Nie ma żadnych racjonalnych powodów, by nie nałożyć na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody w całości w ramach postępowania karnego, tym bardziej, że szkoda ta jest wynikiem przestępstwa popełnionego na szkodę małżonków W..

Z tego też względu, sąd odwoławczy zmienił wyrok w tej części, w jakiej na A. R. nałożony został obowiązek naprawienia szkody i podwyższył do 800 złotych kwotę, którą z tego tytułu winna zapłacić pokrzywdzonym.

Nietrafnie jednakże pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej negował rozstrzygnięcie o kosztach sądowych. W tym bowiem zakresie sąd zwolnił oskarżoną, a - brak bowiem pozytywnego rozstrzygnięcia w tym względzie – wydatkami obciążył Skarb Państwa. Skoro tak, to uznać należy, że brak jest argumentów po stronie oskarżycielki posiłkowej, by występować z żądaniem zmiany rozstrzygnięcia, które nie dotyczy jej bezpośrednio.

Mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego, brzmienie art. 636§1 k.p.k. orzeczono o kosztach sądowych i zwolniono oskarżoną od obowiązku ich poniesienia, a wydatkami obciążono Skarb Państwa.